

Beeld: Zahra Reijjs



Hoe los je een Rubiks kubus op? Maak een wit kruis aan de bovenkant, zorg dat op elke hoek van het kruis de juiste kleur zit, herhaal het algoritme tot de Rubiks kubus af is. ‘Het algoritme? Wat was dat ook alweer? Lucas, leg het me uit!’ Lucas haatte het wanneer zijn zusje iets van hem moest. Hij mocht dan wel goed zijn in het oplossen van puzzels, maar dat betekende niet dat hij het aan zijn zusje uit wil leggen. Misschien was het toch niet zo’n goed idee om naar oma te gaan, dacht Lucas. Al die mensen en de drukkende sfeer in de zaal vol bejaarden begonnen tot hem te komen. Hij voelde zich misselijk en wilde alleen zijn. Ik ga naar de wc, dacht Lucas. Alles om van mijn zusje en die mensen af te komen.

Lucas liep al een tijdje in een verlaten gang, zoekend naar de wc. ‘Stop!’, hoorde hij opeens iemand zeggen. Lucas draaide zich om. Hij verwachtte dat een verpleegkundige hem had gevolgd om te zeggen dat hij niet hier naar de wc mocht, maar hij zag een forse man. De man had een lange jas aan, een hoed op en donkere ogen die dwars door je heen keken. Het leek net alsof hij bij de maffia zat. ‘Je moet met mij meekomen’, zei de man. ‘En als je dat niet doet, dan pak ik je op en neem ik je zelf mee.’

Lucas wist niet wat hij moest doen. Hij was verlamd van angst. Heeft de man het tegen mij? Zo ja, is dit zo’n man waarvan mama zegt dat ik ervan moet wegrennen? Waarom zou hij me oppakken als ik zelf niet mee ga? De man kwam dichtbij en probeerde Lucas vast te pakken aan zijn arm. Ineens kwam Lucas uit zijn shock en probeerde hij weg te rennen. Lucas rende de gang uit. De man zat hem op de hielen. Terwijl hij de bocht om ging, maakte hij een plan. De man is veel te snel voor mij, maar ik ben veel kleiner. Ik moet ergens naar toe waar hij me niet kan volgen. De man kwam steeds dichtbij, maar toen zag Lucas de vuilstortkoker. De vuilstortkoker is klein. Daar kan ik in, dacht Lucas. Hij dook naar voren door het luik en viel de koker in. Hij hoorde de man nog gefrustreerd iets de koker in roepen, maar het kon hem niets schelen. Hij was weg.

Toen hij uit de container was geklommen, ging hij naar de zaal waar zijn moeder en zijn oma zaten. De zaal voelde veilig en vertrouwd met alle kwebbelende, aardige mensen om hem heen. De drukkende sfeer vond hij nu wel prettig. Hij hoefde even niet meer alleen te zijn.